

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců Mgr. Milana Procházky a JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D., v právní věci žalobce: **Ing. Luděk Maděra**, bytem tř. 2. května 4098, 760 01 Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, Odbor právní a Krajský živnostenský úřad, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2008, sp. zn. KUSP/25456/2008/PŽÚ/Du, č.j. KUZL/25456/2008, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Písemnou žádostí ze dne 25. 2. 2008 se žalobce na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 106/1999 Sb.“), domáhal poskytnutí informací od Magistrátu města Zlína (dále též „Magistrát“, či „povinný subjekt“) stran výše mimořádných odměn obdržených v letech 2000-2008 vedoucím oddělení informačních systémů Magistrátu, resp. zdůvodnění, za co byly odměny uděleny.

Rozhodnutím Magistrátu ze dne 11. 3. 2008, zn. S00JP00EKKDL, bylo žádosti žalobce částečně nevyhověno. Žalobci byla poskytnuta informace o důvodech vyplácení osobních odměn označenému pracovníkovi, informace o výši vyplacených odměn poskytnuta nebyla. V odůvodnění Magistrát výslovně zejména uvedl, že zákon č. 106/1999 Sb. stanoví povinnému subjektu povinnost poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti. Podle § 8a téhož zákona poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní

povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu, tj. se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně osobních údajů“), jehož smyslem je ochránit soukromý život občana. Dle zákona o ochraně osobních údajů je povinný subjekt jako zaměstnavatel správcem osobních údajů zaměstnance a je povinen chránit údaje týkající se jeho soukromí. Pro plnění svých úkolů má zaměstnavatel právo, resp. povinnost používat a případně i jiným osobám sdělovat ty osobní údaje zaměstnance, které se týkají výlučně jeho pracovních aktivit a zjevně nevypovídají o jeho soukromém životě, to vše za podmínky, že zaměstnavatel dodrží všechny povinnosti uložené mu zákonem. Zaměstnavatel tak může bez souhlasu zaměstnance sdělit jeho jméno, příjmení, akademický titul, funkční zařazení a případně i platové rozmezí, které tomuto zařazení odpovídá, kontaktní údaje zaměstnance na jeho pracoviště a zejména, je-li to ve veřejném zájmu, také informace o náplni a výsledcích jeho pracovní činnosti a důvodech jeho mimořádného ohodnocení. Informace o důvodech stanovení mimořádných odměn a zvláště významných pracovních úkolů nepředstavuje osobní údaj, a proto povinný subjekt tuto informaci žadateli poskytl. Jinak je tomu však, pokud jde o přesnou výši platu, mzdy a odměny. Finanční částka, kterou zaměstnanec obdrží při výplatě odměny za práci, se stává součástí jeho soukromého majetku a její výše je proto osobním údajem, který může zaměstnavatel zveřejnit pouze se souhlasem zaměstnance. Jelikož je nezadatelným právem zaměstnanců neudělit svému zaměstnavateli souhlas ke sdělení chráněných osobních údajů (v souladu s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nikdo nemůže být nucen činit to, co zákon neukládá, a čl. 7 Listiny základních práv a svobod, podle něhož nedotknutelnost osoby a jejího soukromí je zaručena), povinný subjekt není oprávněn požadované údaje sdělit. Informace o výši odměn nelze poskytnout ani s odkazem na ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., které poskytování osobních údajů rozšiřuje na základní údaje o příjemcích veřejných prostředků, o nichž povinný subjekt poskytne základní osobní údaje vč. základních podmínek vztahu, tj. výše poskytnutých prostředků, účel a podmínky. Příjemcem veřejných prostředků jsou zejména osoby, které od povinného subjektu dostaly grant, dotaci, podporu, nebo ty, které s povinným subjektem uzavřely například smlouvu o dodávce zboží či služeb. Rozšiřovat pojem příjemci veřejných prostředků na zaměstnance povinného subjektu není možné, a to s ohledem na výše uvedená ustanovení zákona o ochraně osobních údajů a Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“).

K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí potvrzeno napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 4. 2008, sp. zn. KUSP/25456/2008/PŽÚ/Du, č.j. KUZL/25456/2008. Žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí mj. uvedl, že postup povinného subjektu byl správný a není v rozporu s právními předpisy. Názor žadatele, že informace, které konkretizují pracovní úkol zaměstnance se zdůvodněním jeho mimořádnosti či zvláštní významnosti, za který je mu udělena odměna, není chráněným osobním údajem, potvrzuje i současná judikatura (např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp.zn. 22 Ca 248/2000, či rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, sp.zn. 10 Ca 215/2001). Chráněným údajem je však, jak povinný subjekt správně dovodil, údaj o konkrétní výši udělené odměny. Pokud by povinný subjekt žadateli sdělil výši odměn, sdělil by mu zcela konkrétní údaj týkající se majetkové sféry předmětného pracovníka. Z § 8a zákona č. 106/1999 Sb. vyplývá, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytuje povinný subjekt v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, tj. občanským zákoníkem a zákonem o ochraně osobních údajů. Ustanovení § 8b téhož zákona pak v odst. 1 a odst. 3 stanoví, že základní údaje o osobě, které byly poskytnuty veřejné prostředky, je povinný subjekt povinen poskytnout, přičemž základními údaji jsou jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. V daném případě nelze jednoznačně aplikovat žadatelem

zmiňované ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., protože je nutno v první řadě vycházet z Listiny, jako z právního předpisu vyšší právní síly, jenž ve svém čl. 10 odst. 3 zaručuje každému mimo jiné právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě. Podrobněji pak problematiku osobních údajů upravuje zákon o ochraně osobních údajů. Ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů se osobním údajem rozumí mimo jiné i údaj umožňující subjekt údajů ekonomicky identifikovat. Pod takový údaj lze jednoznačně podřadit i údaj o výši udělené odměny, protože jde o údaj vypovídající do jisté míry o majetkových poměrech předmětného pracovníka. Žalovaný dále výslovně uvedl, že nelze vycházet pouze ze znění zákona, ale je třeba vycházet i z úmyslu zákonodárce regulovat okruh poskytovaných údajů. S ohledem na Listinu základních práv a svobod a na zákon o ochraně osobních údajů lze mít za to, že záměrem zákonodárce s určitostí nebylo umožnit komukoliv, byť na základě žádosti, získat informaci o platových poměrech kterékoliv osoby jen proto, že plat, jakož i všechny jeho součásti, pocházejí z veřejných prostředků. Úmyslem zákonodárce bylo spíše zprůhlednit poskytování veřejných prostředků. Výše uvedený závěr vychází i ze zmiňovaného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, z něhož vyplývá, že výše odměny konkrétního zaměstnance je nutno považovat za osobní údaj ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, a proto podléhá ústavní ochraně.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce ke zdejšímu soudu včasnou žalobu, ve které dovozoval jeho nezákonnost, resp. zkrácení svého práva na svobodný přístup k informacím. Žalobce je názoru, že mu informace mohly být poskytnuty na základě § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, podle něhož může správce zpracovávat osobní údaje i bez souhlasu v případě, že poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. Je totiž názoru, že údaj o výši odměn vedoucího pracovníka je údajem, který vypovídá o jeho úřední činnosti. Stejně tak mohl správní orgán informace poskytnout podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb. Podle tohoto ustanovení totiž povinný subjekt poskytuje základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Citované ustanovení pak v poznámce pod čarou odkazuje na § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, které stanoví, že správce může zpracovávat osobní údaje i bez souhlasu subjektu v případech, kdy provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce, tedy nepochybně i v případech, kdy poskytuje informace jako povinný subjekt dle zákona č. 106/1999 Sb. Z výše uvedeného je podle žalobce zřejmé, že v případech, kdy povinný subjekt poskytuje osobní údaje o příjemci veřejných prostředků v rozsahu stanoveném zákonem č. 106/1999 Sb., jedná v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů. Vedoucího oddělení správního úřadu (v situaci, kdy požívá od správního úřadu mimořádné odměny za své pracovní výsledky) přitom lze podle žalobce jednoznačně považovat za příjemce veřejných prostředků. Zájem na transparentnosti nakládání s veřejnými prostředky tak převáží nad právem na ochranu osobních údajů. Žalobce uzavřel, že povinný subjekt měl povinnost informace poskytnout a jeho částečné zamítnutí žádosti bylo nezákonné. Dochází-li pak žalovaným uváděná judikatura k jinému názoru, podotýká žalobce, že tato judikatura pochází z počátku roku 2001, kdy existoval do značné míry odlišný legislativní stav. V té době neobsahoval zákon č. 106/1999 Sb. žádné ustanovení o příjemci veřejných prostředků, vztah k ochraně osobních údajů byl řešen jinak a i zákon o ochraně osobních údajů doznal v klíčových ustanoveních změn. Tato judikatura je proto použitelná jen do určité míry. Žalobce zdůraznil, že platy ve veřejné správě nejsou tajemstvím, neboť se určují podle tzv. platových tarifů; s ohledem na délku praxe a zařazení zaměstnance lze zjistit jeho měsíční plat. Pokud jde navíc o vyšší funkcionáře (vedoucí pracovníky veřejné správy), dopadá na ně i ustanovení zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, podle něhož jsou povinni zveřejňovat i své ostatní příjmy. Argument žalovaného prostým poukazem na Listinu shledává žalobce absurdním; Listina zakotvuje vedle práva na ochranu osobních údajů i právo na informace. Obou těchto

práv se lze domáhat pouze v rámci zvláštních prováděcích zákonů a při střetu těchto dvou práv nelze ztráct ze zřetele fakt, že jde o dvě zcela rovnocenná ústavně zaručená práva, a je třeba pečlivě hledat rovnováhu mezi nimi. Odkázal na judikaturu Ústavního soudu, podle níž při střetu práva na informace s právem na ochranu osobnosti je věcí obecných soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého případu zvážily, zda jednomu právu nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým. Nad rámec právní argumentace žalobce v žalobě uvedl, že základem sporu není snaha o šikanu veřejné správy či jejího zaměstnance, ale snaha o kontrolu užívání veřejných prostředků. Žalobce sleduje vyhlašování veřejných zakázek ve městě Zlín, přičemž opakovaně upozorňuje na nedostatky těchto řízení. Žalobci dává za pravdu i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který na základě podnětů žalobce městu Zlín uložil rekordní pokuty. Odpovědný pracovník, o jehož odměny v daném sporu jde, byl zodpovědný za realizaci veřejné zakázky „Systémový integrátor výpočetní techniky, příslušenství a služeb s tím spojených a programového vybavení pro Úřad města Zlín“ a za její následné rozšíření formou výzvy jednomu zájemci. Při realizaci této veřejné zakázky označený pracovník závažně porušil zákon č. 199/1994 Sb., když objednával jiné zboží než bylo v nabídce do veřejné zakázky, resp. překročil limit zakázky o desítky milionů korun. Tato porušení zákona vedla k uložení nemalých pokut městu Zlín, přičemž označený pracovník byl za svá pochybení údajně potrestán jen symbolicky (snížením osobního ohodnocení zhruba o 10.000,- Kč), přičemž v rozhodném období sedmi let obdržel jen na odměnách částku dosahující údajně 1.000.000,- Kč. Dle informací žalobce byly údajně některé tyto odměny vyplaceny jako přímá kompenzace uděleného trestu. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl zrušení předmětných správních rozhodnutí, resp. nařízení poskytnutí požadovaných informací.

Žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření, ve kterém uvedl, že informaci o konkrétní výši odměn je možno ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů považovat za osobní údaj, protože umožňuje ekonomickou identifikaci osoby (v daném případě vedoucího oddělení informačních systémů správního orgánu), jíž se tento údaj týká. Bez souhlasu osoby, které se předmětný údaj týká, může správce zpracovávat osobní údaje pouze za podmínek stanovených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Žalovaný je toho názoru, že i když zákonodárce umožnil poskytování údajů o zaměstnancích orgánů veřejné správy, nebylo jeho záměrem umožnit komukoliv získat informaci o platových poměrech zaměstnanců veřejné správy jen proto, že plat, jakož i všechny jeho součásti, pocházejí z veřejných prostředků. Úmyslem zákonodárce bylo spíše zprůhlednění poskytování veřejných prostředků. Žalovaný je toho názoru, že předmětné ustanovení zákona o ochraně osobních údajů je třeba chápat a interpretovat ve spojení se skutečností, za jakým účelem správce osobních údajů osobní údaje jednotlivých osob zpracovává. V daném případě tímto účelem jednoznačně není poskytování informací o výši platu a jeho součástech kterémukoliv subjektu, ale pouze těm subjektům, které jsou oprávněny s těmito údaji dále nakládat. S ohledem na výše uvedené navrhl zamítnutí žaloby.

Před tím, než se Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“ či „soud“) začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (ve smyslu ustanovení § 68 a § 70 s. ř. s.).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu,

který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 odst. 2 s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo shledáno zákonným rozhodnutí povinného subjektu, jímž žalobci nebyla poskytnuta informace o výše odměn obdržенých vedoucím oddělení povinného subjektu. Jak vyplývá z předmětných rozhodnutí, které jsou založeny ve správním spisu a které soud shora podrobně rekapituloval, požadovaná informace nebyla žalobci poskytnuta z důvodu ochrany osobních údajů. S tímto žalobce nesouhlasí a domnívá se, že mu požadovaná informace měla být poskytnuta.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odst. 4 stejného článku lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení této povinnosti stanoví podle stejného ustanovení zákon.

Podrobná úprava práva na informace je obsažena v zákoně č. 106/1999 Sb., který upravuje pravidla pro poskytování informací, resp. upravuje podmínky svobodného přístupu k těmto informacím (§ 1). Podle ust. § 2 tohoto zákona jsou povinnými subjekty, které mají povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány, veřejné instituce. Dalšími povinnými subjekty jsou subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy. Tyto povinné subjekty jsou zákonem zavázány především k tomu, aby zveřejňovaly základní informace o své činnosti automaticky tak, aby byly všeobecně přístupné. Ostatní informace, které mají k dispozici, vydají povinné subjekty na požádání žadatele, tj. každé fyzické nebo právnické osobě (ust. § 3 odst. 1). Výjimkou z tohoto pravidla jsou informace, jejichž poskytnutí návrh zákona výslovně vylučuje nebo v nutné míře omezuje (§ 7 až § 11 zákona č. 106/1999 Sb.). Jde např. o informace, které jsou na základě zákona prohlášeny za utajované (§ 7 zákona citovaného zákona). Dalším omezením je § 8a zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. V poznámce pod čarou k tomuto ustanovení je obsažen mj. odkaz na zákon o ochraně osobních údajů.

Zákon o ochraně osobních údajů slouží k naplnění práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromí, resp. stanoví práva a povinnosti při zpracování osobních údajů (§ 1). Tento zákon má přitom ústavně právní oporu v čl. 10 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, jakož i právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě (odst. 2 a 3). Podle § 3 zákona o ochraně osobních údajů se tento zákon vztahuje na osobní údaje, které zpracovávají státní orgány, orgány územní samosprávy, jiné orgány veřejné moci, jakož i fyzické a právnické osoby, resp. na veškeré zpracovávání osobních údajů, ať k němu dochází automatizovaně nebo jinými prostředky. Podle § 4 písm. a) téhož zákona se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo

identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Zpracováním osobních údajů se přitom v souladu s ust. § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů rozumí jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace. Podle § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů se správcem rozumí každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj. V § 5 zákona o ochraně osobních údajů jsou stanoveny práva a povinnosti správce. Podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Konečně podle § 10 zákona o ochraně osobních údajů při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.

Z výše uvedeného tak plyne, že obecná úprava práva na informace je obsažena v Listině základních práv a svobod. Tuto obecnou úpravu rozvádí zákon č. 106/1999 Sb., který podrobně upravuje podmínky poskytování informací. Současně taktéž obsahuje omezení poskytování informací. Takovým omezením je kupř. jeho ustanovení § 8a, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu (zákon v poznámce pod čarou výslovně odkazuje na zákon o ochraně osobních údajů). I když je tento odkaz proveden pouze ve formě poznámky pod čarou, která nemá normativní význam, je krajský soud názoru, že oním „chránícím“ právním předpisem ve smyslu citovaného ustanovení je právě zákon o ochraně osobních údajů, neboť v jeho případě jde o základní zákonnou normu, která upravuje ochranu osobních údajů a nakládání s nimi. Ostatně k tomu lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2004, čj. 2 As 6/2004-49, přístupný na www.nssoud.cz, který dospívá ke stejnému závěru. Zákon č. 106/1999 Sb. tak sám zakotvuje, že osobní údaje může povinný subjekt poskytnout jen za podmínky souladu se zákonem o ochraně osobních údajů.

Zákon o ochraně osobních údajů pak poskytování osobních údajů významně omezuje. K tomu srovnej např. shora citovaný § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, podle něhož může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Toto omezení je přitom podle krajského soudu v souladu s čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, který zakotvuje ochranu soukromí, resp. ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním osobních údajů. Citovaný zákon tak naplňuje ústavně zakotvenou ochranu osobnostních práv, kdy získání takových informací by bylo narušením práva na ochranu soukromého a rodinného života, jakož i práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o osobě (čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny). Pro podporu těchto závěrů viz judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 10. 8. 2004, čj. 2 As 6/2004-49, rozsudek ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 As 53/2007-85, jakož i recentní rozsudek ze dne 14. 9. 2009, čj. 6 As 18/2009-63, ve kterém se mj. dále výslovně uvádí: „Podle názoru Nejvyššího správního soudu však právo na informace současně není bezbřehé a absolutní, ale nutně naráží na určitá omezení a limity. Povětšinou se jedná o omezení, která vyplývají z potřeby ochrany legitimních veřejných zájmů, což kupř. podle uvedeného Doporučení Rady Evropy č. (81) 19 jsou restrikce v podobě národní a veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku, prevence zločinnosti, nebo ochrany

soukromí. (...) Právo na informace má veřejnoprávní charakter. Je politickým právem a je užíváno v rovině (právním vztahu) jednotlivce (fyzická či právnická osoba) a povinný subjekt. Ten je určitým způsobem navázán na veřejnou moc tím, že je buď jejím přímým nositelem a vykonavatelem, případně toliko vykonavatelem, nebo disponuje s veřejnými prostředky, které mu veřejná moc svěřila, což lze dovodit z vymezení povinných subjektů, jak jej podává § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.“ Ostatně k charakteru práva na informace viz i např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>.

Podle krajského soudu tak právo na informace dle čl. 17 Listiny není bezbřehé a naráží na řadu omezení, především pak na čl. 10 Listiny, který obsahuje imperativ ochrany soukromí. Právo na informace obsažené v čl. 17 Listiny je přitom z logiky věci (ostatně k tomu viz i shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2009, čj. 6 As 18/2009-63), právem majícím veřejnoprávní charakter, naopak právo na ochranu soukromí (čl. 10 Listiny) právem charakteru soukromoprávního. Při střetu těchto práv požívá podle zdejšího soudu, a to zcela v souladu s judikaturou Ústavního soudu, zvýšené ochrany právo soukromé. K potřebě zvýšené ochrany soukromých práv, resp. práva vymezeného v čl. 10 Listiny viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 321/06, či nálezy ze dne 2. 11. 2009, sp. zn. II. ÚS 2048/09, ve kterém se výslovně uvádí, že „Zcela zvláštní respekt a ochranu požívá v liberálních demokratických státech základní právo na nerušený soukromý život osoby (čl. 10 odst. 2 Listiny). Právo na nedotknutelnou soukromou sféru je úhelným kamenem liberální tradice, na které stojí základy moderní politiky i moderního práva, která rovněž stála u zrodu moderních idejí základních práv a svobod.“ Podle krajského soudu tak nelze upřednostnit právo na informace před právem na ochranu soukromí, resp. nelze rezignovat na ochranu soukromých práv, a to i tehdy, naráží-li tato ochrana na jiné ústavně zaručené právo veřejného charakteru, naopak je tato práva třeba účinně chránit.

Jak již bylo výše uvedeno, žalobce po povinném subjektu požadoval informaci o výši poskytnutých odměn vedoucímu pracovníku povinného. Krajský soud proto zkoumal, zda se jedná o osobní údaj ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, jehož ochrana má ve smyslu výše uvedeného přednost před právem na informace. Z definice osobního údaje v ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů vyplývá, že osobním údajem je jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Aby se tak jednalo o osobní údaj, musí se tak jednat o informaci, která se týká určeného nebo určitelného subjektu údajů, přičemž tato podmínka je splněna, jestliže lze na základě jednoho či více osobních údajů zjistit přímo nebo nepřímo identitu subjektu. O takový údaj se v případě žalobcem požadované informace (výše odměn vyplacených vedoucímu pracovníkovi) bezpochyby jedná, neboť v případě jejího poskytnutí by z ní vyplynulo, jaké konkrétní odměny tento konkrétní pracovník obdržel. Takové osobní údaje pak lze zpracovávat pouze se souhlasem této osoby (§ 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů). Informace o výši odměn poskytnutých vedoucímu pracovníkovi samosprávného celku je tak osobním údajem ve smyslu ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů a jako takovou ji lze zpracovávat (poskytovat) pouze se souhlasem této osoby. Řečeno jinak, žalobcem požadované informace jsou osobními údaji, u kterých je jejich zvýšená ústavně právní ochrana mající oporu v čl. 10 Listiny základních práva svobod, resp. zákoně o ochraně osobních údajů důvodem, jenž jejich poskytování brání. Z tohoto důvodu proto ani nemůže existovat veřejný nárok na přístup k těmto informacím, byť jsou shromažďovány a uchovávány orgány veřejné moci. K tomu viz

podpůrně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č.j. 5 As 53/2007-85, přístupný na www.nssoud.cz. Tyto závěry pak nelze podle krajského soudu obejít ani na základě žalobcem uváděných ustanovení (§ 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, či § 8b zákona č. 106/1999 Sb.). Navíc označené ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů (podle něhož může správce zpracovávat osobní údaje i bez souhlasu v případě, že poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení), toliko umožňuje správci zpracovávat osobní údaje vypovídající o veřejné nebo úřední činnosti, či o funkčním nebo pracovním zařazení u vyjmenovaných osob, tedy explicitně žalobcem požadované informace poskytnout neumožňuje. Odhlédnout nelze přitom ani od toho, že údaji vypovídajícími o veřejné (úřední) činnosti jsou spíše údaje vypovídající o činnosti těchto osob, než o hodnocení (odměnách) za tuto činnost. Žalobcem uváděné ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. pak naráží na ochranu poskytovanou zvláštním zákonem, tedy zákonem o ochraně osobních údajů, který požadované informace považuje za osobní údaje a jako takové je i chrání. Ochrana těchto osobních údajů má přitom přednost před obecným poskytováním informací, podrobněji k tomu viz shora obsaženou argumentaci zdejšího soudu. Citovaná ustanovení proto podle krajského soudu neumožňují prolomit ústavně zaručenou ochranu osobních údajů (čl. 10 Listiny základních práv a svobod) rozvedenou v zákoně o ochraně osobních údajů. Neposkytnutí požadovaných informací správními orgány tak bylo podle krajského soudu v souladu se zákonem. Správní orgány předmětnou otázku posoudily správně a nelze přisvědčit žalobci, že postup správních orgánů byl nezákonný, jak namítal v žalobě.

V důsledku výše uvedeného proto krajskému soudu nezbylo než žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Krajský soud závěrem dodává, že si uvědomuje důvody žalobcovy žádosti o informace, tedy snahu o kontrolu užívání veřejných prostředků, nedomnívá se však narozdíl od něj, že by v souzené věci měl zájem na transparentnosti nakládání s veřejnými prostředky převážit nad právem na ochranu osobních údajů, jak tvrdí v žalobě. Naopak je to podle krajského soudu ochrana osobních údajů, která má nad obecným poskytováním informací na základě zákona č. 106/1999 Sb. přednost. Zároveň krajský soud dodává, že nelze vyloučit, že zákonodárce (jak se to již v případě zákona č. 106/1999 Sb. - který s ohledem na časté vnitřní mezery, jakož i neprovázanost se související právní úpravou, např. právě se zákonem o ochraně osobních údajů, působí časté výkladové potíže - opakovaně stalo) zaujme k předmětné problematice jiný názor. Krajský soud v Brně je však za současného stavu a shora citované judikatury výše uvedeného názoru.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci byl žalobce zcela neúspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by v souvislosti s tímto řízením žalovanému náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

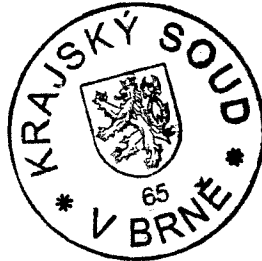
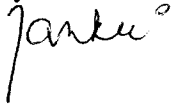
P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti

je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 11.2.2010

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu